

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΝΟΑΝΤ ΜΠΕΝΝΕΤ

Οι δύο έρωτες του Βίλλυ

Πριν περάσει μία εβδομάδα από την ημέρα που τον πρωτοείδε, ή Μάρτζορι Κρός είχε μάθει κιόλας τ' όνομα του συμπαθητικού νέου που συναντούσε κάθε πρωί στο λεωφορείο: τον Έλεαν Βίλλυ Γουόρρεν, ήταν τριάντα χρόνων και κέρδιζε δώδεκα στερλίνες το μήνα.

Η Μάρτζορι ήταν ο τύπος της 'Αγγλίδας δακτυλογράφου. Λύτος ο νέος που της χαμογελούσε κάθε πρωί, φάνετα πώς ήταν μοιραίο να γίνει άνδρας της. Η Μάρτζορι λοιπόν δέχτηκε το πρώτο δειλό ραντεβού του, πέρασε μαζί του και μαζί με την αδελφή της, την 'Εδιθ, ένα Σαββατοκύριακο στις ώμοσες ύχτες τς Τάμσεϊ κ' ύστερ' από ένα μήνα τον άρραβωνιάτικε.

Όταν πήγε να τή ζητήσει από τή μητέρα της ο Βίλλυ, ή Μάρτζ, ου περιμενε με αγωνία στο σαλόνι. Κι' όταν είδε τήν 'Εδιθ να προχωρή χαμογελώντας για να τής αναγγείλῃ τήν ευχάριστη είδησι και πίσω τή μητέρα της στηριγμένη στο μπράσσο του Βίλλυ, κατάλαβε ότι όλα πεία είχαν τελειώσει κι' ότι σέ λίγο θα φορούσε στο δάχτυλό της τόν άρραβώνα.

Έπειτα, το ίδιο θράβυ, όταν ο Βίλλυ τής είπε ότι επιθυμούσε πολύ να γίνει γρήγορα ο γάμος τους, ή Μάρτζορι του άπάντησε καθαρά και ζάστερα:

—'Ακουσε, Βίλλυ, του είπε. Θα παντρευτούμε, μόνο διαν θα άρχισης να παίρνης πέντε λίρες τήν εβδομάδα. Υποθέτω ότι δέν θα σου άρσει να εξακολουθήσω να εργάζομαι ως δακτυλογράφος κι' όταν γίνω γυναίκα σου...

Ο Βίλλυ θήρκε λογική αυτή τήν αντίρρησι και διπλασίασε το ζήηλο του στην Τράπεζα που δουλειε, κόνοντας δνείρα για το μέλλον τους. Ήταν εθθυμος, έπαιζε μαζί της, με τήν 'Εδιθ, έλεγε άστεια, δέν συλλογιζόταν τίποτα. Είχε πάντα μία παιδική δροσιά που άνησυχόσε τήν άρραβωνιαστικιά του.

—Βίλλυ, του είπε μία μέρα ή Μάρτζορι, γιατί δέν ελσαι λιγάκι σσθαρός; Πολλές φορές αναρωτιέμαι άν έκασα καλά που δέχτηκε να γίνει γυναίκα ενός τρελλόπαιδου σαν κι' εσένα!...

Ο Βίλλυ γούρλωσε τά μάτια του από τήν κατάπληξι σαν να δέχτικε μία δυνατή γροθιά στο στήθος. Για να μη δακρύσει, χαμυελασε.

—Ωλ ράϊτ, Μάρτζορι, έκανε. Έγώ όμως είμαι πολύ ευχαριστημένος που θα παντρευτώ μία ζωντανή... προπαίδια!

—Είνε άστειο αυτό; ρώτησε ή άρραβωνιαστικιά του πειραγμένη.

—Μα νάι! τής άπάντησε ο Βίλλυ. Έγλασε και σ' λιγάκι, έξεχασε τά όλα! Είνε τόσο όμορφη ή ζωή δίχως ύπολογισούς...
—'Α! Γιατί να μην έμοιαζε τής 'Εδιθ; Η αδελφή τής άρραβωνιαστικιάς του είχε πάντα το χαμόγελο στα χείλη. Ήταν άμέριμη, δροσερή, εθθυμη. Δέν μιλούσε ποτέ της για λεφτά. Δέν έκανε ποτέ της ύπολογισούς.

—Έγώ θα παντρευτώ από έρωτα! Είπε μία μέρα ή 'Εδιθ στο Βίλλυ. Δέν θα περιμένο να πάρη μεγαλύτερο μισθό ο άρ-

ραβωνιαστικός μου για να γίνει γυναίκα του. Όταν άγαπάη και νεί, δέν συλλογιζεται τά λεφτά και τίς στενωχώριες...

Ο Βίλλυ ώστόσο παρηγοριόταν, γιατί ο προϊστάμενος του του είχε ύποσχεθῃ ότι θα πρότεινε τήν προαγωγή του. Τή μέρα μάλιστα πούέκανε τήν πρότασί ο Βίλλυ έτρεξε και άναγγείλε ολόχαρος αυτή τήν είδησι στην άρραβωνιαστικιά του.

Η Μάρτζορι όμως έμεινε άδιάφορη.
—Για να δούμε... του είπε ακυθρωπή. Έγώ δέν είμαι και τόσο αισιόδοξη σαν κι' εσένα.

Ο Βίλλυ έκείνο το θράβυ ένοιωσε ότι τά λόγια τής Μάρτζορι τον πλήγωσαν κατάκαρδα. Καί συλλογιστηκε με παράνο τον ύπερροχο χαρακτήρα τής 'Εδιθ και το άμέριμο χαμόγελό της.

—Κάθε φορά που είμαι μαζί με τή Μάρτζορι, είπε μόνος του, τά θέλω όλα μαύρα: γάτω το θόρος μου νάι δέν έλπίζω τίποτα από το μέλλον. Όταν όμως είμαι με τήν 'Εδιθ, νομίζω ότι όλα μου χαμογελούν, ότι όλος ο κόσμος είναι δικός μου!

Κι' αυτή ή αλήθεια, τόν βασάνιζε κάθε μέρα και περισσότερο και κρώνε τήν καρδιά του για τή Μάρτζορι.

Ένα άπόγευμα τέλος, ύστερ' από ένα μήνα, έστειλε περίπατο όλες τίς γκόνιες και τους ύπολογισμούς τής άρραβωνιαστικιάς του και φώναξε τής αδελφής της:

—'Εδιθ!...

—Βίλλυ!...

—Θά δεχόσουν να παρατήσης τή «γηραιά» 'Αγγλία και να πäs να ζης εκεί κάτω, στις χώρες του ήλιου μ' έναν άνθρωπο που θα σε λάτρευε;

—'Αν τόν άγαπούσα, Βίλλυ, θα έτοιμαζα κιόλας τή θαλίτσα μου.

—Δέν θα συλλογιζόσουν διόλου το μισθό του;

—Όταν άγαπάη κανείς, Βίλλυ, συλλογιζεται τήν εύτυχια κι' όχι τά λεφτά...

—Και δέν μου λές... Θα σου άρεσε ή Αίγυπτος;

—Ω, νάι, Βίλλυ!...

Ο Βίλλυ έγινε κατακόκκινος από τή ντροπή του κ' άπότομα έσοφισε το χέρι τής 'Εδιθ κι' έφυγε σαν να τόν κυνηγούσαν.

Το πρωί τής άλλης μέρας παρουσιάσθηκε στο διευθυντή του και ζήτησε να τόν μεταθέσουν στο ύποκατάστημα του Κάιρο, γιατί είχε άρρωστήσει ή άρραβωνιαστικιά του κι' είχε ανάγκη από ήλιο...

—Στο Κάιρο είνε λιγάκι δύσκολο... του άπάντησε ο μιστερ 'Έλλις, ο διευθυντής του. Έγουμε όμως μία θέσι στο ύποκατάστημα τής 'Αλεξανδρείας. Θέλετε να πάτε εκεί;...

—Μάλιστα, μιστερ 'Έλλις, του άπάντησε ο Βίλλυ ολό-

χαρος.

—Ω λ ράϊτ! Έκανε ο μίστερ Έλλις. Θά φύγετε στις 5 του μηνός που μās έρχεται με το «Σιγκαπούρη». Εισιτήριο δευτέρας θέσεως, δωρεάν, για δυο άτομα... Κι' αλήθεια, ξεγασα να σās πō, μίστερ Γουόρρεν, ότι ένεκρίθη ή προαγωγή σας...

—Ο Βίλλυ δάκρυσε από τη συγκίνηση κι' έπνιξε στο λαιμό του ένα άναφυλλητό. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο ευτυχισμένος.

—Έδιθ!..

—Βίλλυ!..

—Μου είπες πώς θά ήθελες να ζήσης στην Αίγυπτο..

—Ναι, Βίλλυ..

—Τι θά έλεγες για την 'Αλεξάνδρεια;

—Ότι είνε υπέροχη, Βίλλυ!..

—Κι' άν... σου έλεγα: «Σ' αγαπώ, Έδιθ!»

—Θά σου άπαντούσα: «Κι' εγώ σ' αγαπώ, Βίλλυ!»

—Έ, τότε λοιπόν θά φύγομε στις 5 του μηνός που μās έρχεται για την 'Αλεξάνδρεια με το «Σιγκαπούρη». Θά παντρευθώμε στις 4. 'Επί πλέον σου αναγγέλλω ότι πήρα την προαγωγή μου!.. Μά το νου σου, Έδιθ! Δεν θά πής τίποτα σ'ε κανέναν. Κινδυνεύει ή ευτυχία μας, μικρούλα μου, αγαπημένη μου Έδιθ..

—Ξέρω πότε πρέπει να είμαι σοβαρή, Βίλλυ.

—Μά όχι πολύ, όχι πολύ, άγάπη μου! τής φώναξε ο Βίλλυ και την έσφιξε τρυφερά στην άγκαλιά του.

—Όταν τώρα ή Έδιθ κι' ο Βίλλυ έφθασαν στη Μασσαλία για να πάρουν το «Σιγκαπούρη», πού θά τους μετέφερε στην 'Αλεξάνδρεια ή Μάρτζορ έλασε από τη Γαλλία αυτό το γράμμα:

«Πρός την δεσποινίδα Μάρτζορ Κρόζ Φόνιε Στρίτ 33 Λονδίνον

Αγαπητή Μάρτζορ, Όταν σ'ε γνώρισα, νόμιξα πώς θά περνούσα μαζί σου ευτυχισμένος. Μά έσύ μου έδειξε γρήγορα ότι δεν ταίριαζαν ο δίκου οι χαρακτήρες μας και μ' έκανες να καταλάβω ότι ο γάμος μας θά ήταν μά από έμεινες τίς τρέλλες, πού καταστρέφουν τη ζωή μας.

Αναγκάστηρα, λοιπόν, αγαπητή Μάρτζορ, να πάρω μα άπόφασι: έπειδη δεν μπορείς να γίνης γυναίκα ενός ανθρώπου πού δεν κερδίζει σωστές πέντε στερλίνες την εβδομάδα, σου δίνω πίσω το λόγο σου και την ελευθερία σου. Όσο για μένα, τά παράτησα όλα, και την Άγγλία και τους γονείς μου και τους φίλους μου, και πηγαίνω να ζήσω ευτυχισμένος με την Έδιθ στην Αίγυπτο.

Αγαπητή Μάρτζορ, σ'ε παρακαλώ να ζητήσεις συγγνώμην για μένα από τους γονείς σου γι' απτή την ξαφνική μου άναχώρησι με την Έδιθ. Μά φαντάζομαι πώς δεν τους έκανα κανένα κακό, γιατί άν τους πήρα τη μά κόρη, τους άφηρα την άλλη.

ΒΙΛΛΥ ΓΟΥΩΡΡΕΝ»

Η Μάρτζορ, όταν αποδιάθεσε το γράμμα του άραθωνατικού της, κύτταξε τριγύρω σαν να ζητούσε να στηριχτή από κάποιον. Μά τής φάνηκε πώς όλα ύποχωρούσαν μπροστά της και γκρεμίζόντουσαν σ' ένα θαιπό, σκετινύ βόραθρο. Καί τότε άρχισε να κλαίη με πίκρα, άπαρηγόρητη, τη χαμένη της ευτυχία, πού δεν θέλησε να την κρατήσει κοντά της με την άναπη της.

ΑΡΝΟΛΤ ΜΠΕΝΝΕΤ

Η ΣΥΝΤΑΓΗΣ ΤΗΣ ΕΜΟΡΦΙΑΣ

ΓΙΑ ΝΑΧΕΤΕ ΛΕΥΚΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

—Όποιος ή μάλλον όποιος θέλει να διατηρήση την άσπράδα τής επιδερμίδος της, πρέπει να την τρίβη με πουρέ πατάτας, λέει ένας Άμερικανός δόκτωρ.

Βοδρ λοιπόν: Άρχ'στε την πατατοτρίβη, κυρίες, δεσποινίδες και νεαροί κομμευόμενοι..

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΤΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μήν πετάτε τά άπομεινάρια τών πανάκριων έκλεκτών άρωματικών σαπουνιών σας. Μόλις μαζέψετε καμιά δεκαριά ή και περισσότερα άπ' αυτά, τά τοποθετείτε σε μιά κατσάρλα με λίγο λάδι του φαγητού και τά βάζετε στη φωτιά: Μόλις ή διάλυσις των άρχισει να γίνεται πηχτή, χύνετε το ύγρο σ' ένα ποτήρι ή σ' ένα φλυτζάνι. Έτσι θάχετε πάλι, χωρίς καμιά δαπάνη ένα μεγάλο κομμάτι άρωματικού σαπουνιού.

Γιά να πειοθíte για την καλή ποιότητα του καθρέφτη πού άγοράζετε, τοποθετήστε μπρός του ένα μαντήλι καθαρώτατο κι' όλόλευκο. Άν το χρώμα του γαλαζιοφέρνει έλαφρά μέσα στον καθρέφτη, θά πη πώς το γυαλί είνε πρώστιχο. Άν όμως το χρώμα τού μαντηλιού φαή λευκό, το γυαλί είνε όλοκάθαρο κι' έκλεκτό.

Τά τζάμια τών παραθύρων κλπ. πλένονται έντελώς κι' άστράφτουν από καθαριότητα κατόπιν, άν προσθέσετε στο νερό πού θά τά πλύνετε και λίγο οινόπνευμα. Άπλούστατο, βλέπετε, το μέσον, μα άποτελεσματικώτατο.

Κι' ένα έπικαιρο: Γιά να μην προσβληθήτε άπ' τί ένοχλητικώτατες χιονιότερες, φροντίστε να μην πηγαίνετε άποστάμα από ψυχρό μέρος σε θερμό, κι' αντίθετως. Καί για να θεραπευθήτε ασφαλώς από αυτές, άναμιξατε γλυκερήνη και βάλασμο τού φιοραβάνου σε ίσα μέρη, κι' άλειψτε το βράδυ το πάσχομ μέρος με το μίγμα αυτό.

Νά κι' ένα φάρμακο άποτελεσματικώτατο και σίγουρο, για τών πόνου τών κοφίων δοντιών: Δώστε στο φαρμακείο να σας αναμείξουν 8 γραμμάρια αιθέρος, 5 γραμμάρια και 25 έκδοστάτα τού γραμμαρίου όπιου, και 20 σταγόνες άποσταγμάτος καρυφολλού. Βρεξετε στο μίγμα αυτό ένα κομματάκι βαμβακιού, βάλετε το στην κοιλότητα τού δοντιού, κι' ο πόνος ό άνυπόφορος θά σταματήσει ά με σ ω ς, άν ή συνταγή έγινε καλή

και με άγνά όλικά.

Γιά να δοκιμάσετε την άγνότητα τού βουτύρου σας, το θερμαίνετε μέχρι θερμοκρασίας 150 βαθμών. Άν το βούτυρο είνε νουεμένο, βράζει θορυβώδως, άναφαινετα μικρή ποσότης άφρου, και ή τυρική ούσια ποσοκολλάται ύπο μοσφήν σφαιριδίων επί τών τοιχωμάτων τού άγγείου. Άν όμως είνε άγνό, ή ποσότης τού άφρου είνε μεγάλη, και το βούτυρο βράζει χωρίς βίαιες έκρήξεις και θόρυβο.

Πάρτε ένα κρεμμύδι και τρυπήστε το στην κορυφή του. Μέσα στην τρύπα του τοποθετήστε βαθείά ένα φυτλή, κι' άνάψτε το...

Έτσι θάχετε ένα πρόχειρο κι' οικονομικώτατο καντηλάκι, πού καίει με το άπύρο τού κρεμμυδιού!

Φρέσκο τυρί, άνακατεμένο—έπάνω σε μάρμαρο—με σσημένο άσθεσί, άποτελεί πρώτης τάξεως συγκολλητική ύλη για γυαλιά ποσελάνη, λίθους ή μετάλλα. Έπίσης άσπράδι αούγου, άνακατεμένο με σκόνη άσθησης άσθεστού, είνε κατάλληλο για την ίβια δουλειά.

Άν χυθή κρασί σε λινο ύφασμα, άρκει να ρίξουμε παρευθής άλάντι κι' ή κηλις έξαλειφεται. Άν όμως ή κηλίδες είνε παληές, τίς βυθίζουμε σε γάλα πού βράζει και τότε φεύγουν εύκολα.